

[Indenrigsministeren.]

terne. Jeg vil sige hertil, at der er ikke tale om, at det skulle medføre en stor administration, fordi de kommuner, der opretter ambulatorier og behandlingssteder, jo i forvejen skal have arbejdet med det. Det, der nu bliver tale om, er, at der for de enkelte patienter, som bliver indlagt, om jeg så må sige, ved kommunal foranstaltning, hvor sygekasser o. lign. ikke har andel i udgifterne, kan blive tale om en noget større udgift, men jeg synes ikke, det kan virke særlig afskrækkende for kommunerne, og de har da også givet tilslutning. Vi mener, at vi har fundet en ret hensigtsmæssig fremgangsmåde, men naturligvis er det et spørgsmål, der kan forhandles om.

Det ærede medlem hr. Heilesen omtalte også de forebyggende foranstaltninger. Jeg skal henlede undervisningsministerens opmærksomhed på de bemærkninger, der er fremkommet angående undervisning i skolerne, men på den anden side må jeg sige, at man kan heller ikke henlægge alt til skolerne. Jeg må måske sige med det samme om det såkaldt forebyggende arbejde, som gøres gennem afholdsforeningerne og gennem oplysning af befolkningen på anden måde, at det naturligvis er blevet særlig aktuelt og meget vigtigt med henblik på færdslen, og derfor mener jeg, at det er vigtigt, at der både gives hjælp til det forebyggende arbejde og undervisning og oplysning, måske ikke så meget for børnene som for ungdommen.

Det ærede medlem fru Ellen Strange Petersen var særlig inde på tvangsbehandlingen og mente, at man burde have haft nogle udvidede bestemmelser i forsorgsloven desangående. Jeg er ikke enig med det ærede medlem heri. Efter de nugældende bestemmelser har man ret til at få en person, der ligger samfundet til byrde, eller hvis familie gør det, indlagt, ganske vist ikke på de behandlingssteder, som der er tale om i dette lovforslag, men under den anstaltsbehandling, som der er tale om i socialministerens lovforslag, som vi tidligere har behandlet. Jeg tror, at det i mange tilfælde vil blive patienten selv, der bestemmer, hvor han vil hen, og at en del af dem, der skulle tvangsindlægges, måske vil vælge at komme ind i disse andre hjem, og jeg mener, at der er større chance for at komme

dem til hjælp, når de selv har været medvirkende.

Jeg vil gerne i den forbindelse gøre et par bemærkninger om det, man har sagt om alkoholisme som sygdom. Man skal selvfølgelig heller ikke gå over i den anden grøft. Sygdom og sygdom — der er også noget, der hedder vane, det vil sige, at man selv har skaffet sig en sådan sygdom på halsen. Man kalder det sygdom, men der er også et karaktertræk med i det, det må man ikke overse. Et af de mest udtalte sygdomsbilleder kommer vel frem hos de såkaldte kvartalsdrankere, som i perioder drikker fuldstændig uhammet og i andre perioder kan være fuldkommen ædru. Der er det klart, at der er tale om noget medfødt, men i mange tilfælde er det simpelt hen således, at de pågældende begynder at drikke, og efterhånden bliver deres karakter svag og ødelagt, og så kan vi diskutere, hvad der har været begyndelsen. Derfor mener jeg, at netop det frivillige har så stor betydning, det skal med, ellers lykkes det ikke. Man kan jo ikke tale om sygdom i almindelig forstand, for er man helbredt for en legemlig sygdom, så er man helbredt og har måske ingen gene af sygdommen; men sådan forholder det sig ikke med patienter, der er blevet afvænnet, fordi der er karaktertræk med i det, og derfor er det så vigtigt, at man under selve behandlingen får patientens medvirken. Med hensyn til efterbehandlingen er det vigtigt, at slægt og venner og de af det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp omtalte sammen slutninger eller støtteforeninger, hvad man nu vil kalde dem, søger at hjælpe vedkommende, skal vi sige til at bevare den sundhed, som de har opnået gennem den eventuelle behandling, måske også uden behandling, for der er også mennesker, som ved disse støtteforanstaltninger opnår en hjælp og en helbredelse, uden at de behøver at komme på behandlingssteder, og det er naturligvis udmærket.

Hvor meget man så skal yde i tilskud til disse forskellige foranstaltninger, må altid blive noget, der skal overvejes, og det skal jeg ikke udtale mig nærmere om her.

Det har væsentligst været disse ting, der har været omtalt. Jeg mener ligesom de ærede ordførere, at det er et betydningsfuldt lovforslag, og jeg håber også, vi skal